

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

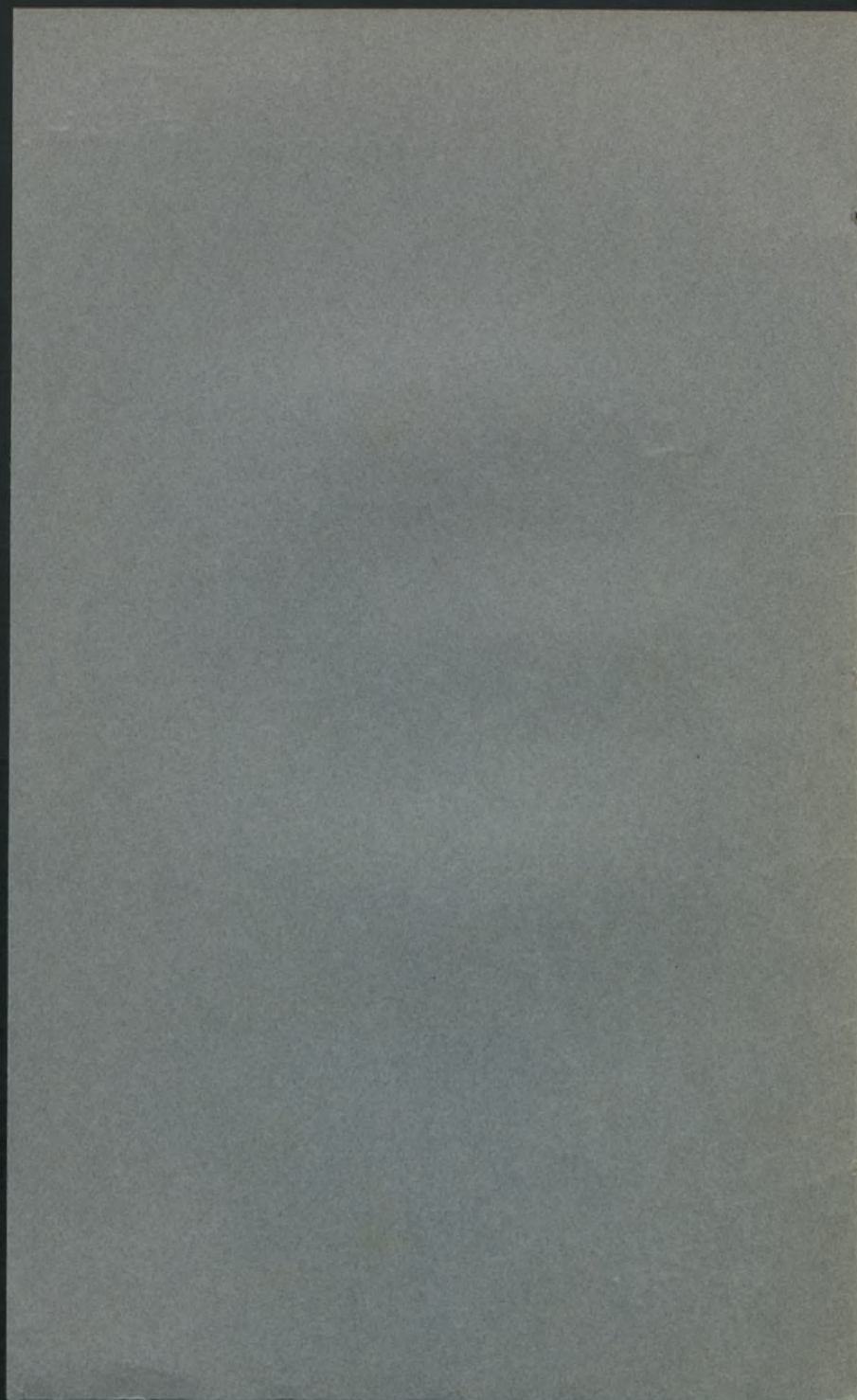
Sw. Lit.
No.
F. 1570.

Jätten
Periferigerilerimini
i swarta skogen

Stockholm 1824

sv. 36
1570.

Hilda Strokinn

Zätten

Periferigerilerimini
i swarta Stogen.

Säljes i Björnshåls Bokhandel wid Stortorget.

Stockholm, Elméns och Granbergs Tryckeri, 1824.

311
Zwenne små flickor och deras unga
bror, Isaura, Susanna och Carl, begär-
de en dag af sin mamma tillåtelse, att
spatsera på den så kallade stora gatan,
stadens allmänna promenad. Jag vill
gera tillåta det, sade deras mor, men
med det villkor, att ni icke ingå i sko-
gen, som ligger wid gatans slut; ty ni
weta ju, och man har ofta berättat er
derom, att der uppehåller sig en förfär-
lig Jätte som heter Periferigerilerimini,
som hemför små barn till sin mörka
gråtta der han uppäter dem. Allta er
wål, och lofwen mtg att icke ingå i
den förfärliga skogen.

Alla tre barnen swarade på en
gång: Nej ja, Mamma!

Motren tillade: som du är den
älska min Isaura så anförtror jag dig
att hafwa uppsigt öfwer din bror och
syster — Nej ja! söta mamma. — Nå
gå då; men wärl icke länge borta
— Nej nej! mamma.

Alla barn säga alltid: Nej ja mam-
ma: nej nej mamma; men i alla fall
äro de icke derföre mera fästne att ly-

da och dessa twenne barn liknade andra. När de kommo till ändan af gatan och sågo in åt fogen, blefwo de der warse smultron och fogsblommor. Uck hwilka stöna smultron, sade Isaura! Uck huru wackra blommor, sade Susanna.

Jag, sade Carl, frågar wäl icke stort efter blommorna, men smultronen.

Isaura war 10, Susanna 8, och Carl 9 år, de hade, som alla barn, en god appetit.

De wågade sig in i fogen plockade och åto, och som smultron smakade förträffligt, fördjupade de sig allt mer in i den. En Jätte wisade sig werkeligen, åtminstone 20 alnar lång, beklädd med Isf och förande i ena handen en klubba gjord af en stor Ek.

Barnen började skrifa och fly; men Jätten, som tog 20 fot i steget, upphann dem snart. Små barn smaka mig förträffligt, sade han med en röst som liknade åstkan, här har jag funnit tre på en gång, det blir till både middag och qwäll.

Under det han såde detta tog han de tre barnen i ena handen och betäckte den med den andra, ungefär som en yr gosse hembär några swalungar.

Under det Susanna gret bittert, utforo Isaura och Carl i oförståndiga och fruktlösa hotelser mot Jätten den de wille bita, flösa o. s. w.

Du tror wäl att du skall sluka oss som en munshbit eller huru? sade Carl och fattade i och med det samma en knif af tre fots längd, som låg på bordet; och Isaura war icke eller sen att gripa till en sax af lika storlek och båda rustade sig på fuut allwar till motstånd.

I skolen snart få se små myggor, sade Jätten fraggande af wrede, huru mycken fruktan, Jätten Periserigerilerimini kan ha för er.

Han grep de twenne drifstige med ett handtag, afhögg dem hufwudet och la de dem sedan på ett halster att stekas.

Under det de stektes, sade Susanna halfdödd af försträckelse i en bedjande ton: ael Herr Jätte jag hoppas att ni ej steker mig som bror Carl och syster Isaura! — Jo just på samma sätt

skall du tiragas, sade Jätten. Jag tänker spisa dina syston till middagen och som jag om afton alltid äter litet, för att sofwa roligt, som unglarl, så kan du wara nog till qwällen. — Uck ni kan wist icke wara så hård, sade Susanna med ett twangit småleende. — Swar för icke? återtog Jätten. — Uck jag är så god och from sade Susanna och jag finner det wät helt naturligt att en så stor Herre som tycker om att äta små barn, undfågnar sig med de som warit olydiga mot en god mor. — Så? ha ni warit olydiga! — Ja! men Jag litet mindre än min bror och syster; ty jag warnade dem beständigt och sade: ni gå så långt, att till slut kommer wäl den stora Jätten den höga Herr Periserigerilerimini, och så bad jag dem också att de skulle wara höfliga mot den stora Herrn om han wisade sig. De woro således både olydiga mot mamma, försmådde mitt råd, derföre stekas de nu också.

Jätten. (för sig sjelf.) Den lilla flickan är just rätt hygglig (högt). Du är då ej rädd för mig?

Susanna icke det minsta. Uck hwarföre skulle ni äta upp mig? jag har

ju ej varit ohöflig eller gjort er något emot. Jag har hvarken tagit knif eller sax för att göra ett lika löjligt som fruktlost motstånd; och om ni stekte mig också, så blefwe ni ju icke hvarken större eller fetare.

Jätten (för sig sjelf). Hon är qwick (högt). Men om jag tycker om att äta små stekta barn?

Susanna. Ät upp de stygga; ni kan ej lida brist på sådana: och det blir blott fråga om att hitta på den bästa saucen åt dem.

Jätten. Ah! jag steker dem; det är bäst, jag tycker ej om ragout.

Susanna. Jag tror det; det måste vara rätt läckert; men jag skulle blifwa rätt osmaklig.

Jätten. Hvarföre?

Susanna. Jag är så mager.

Jätten. Nej! du gör dig orätt.

Susanna. Desså är jag så seg.

Jätten. Du narras.

Susanna. Och så hård.

Jätten. Jag tror intet af allt hwad du säger; men du afväpnar mig verkligen med ditt förstånd och din milda röst.

Susanna. Hoar det er att jag sjunger en liten Wisa?

Jätten. Mycket gerna; jag är på intet wis munterhetens fiende.

Susanna sjöng nu några werfer med så mycket behag och den glädthet, att Jätten, när hon slutade, sade: Det är rätt bra mitt barn, wisan war artig och du sjöng den rätt bra. . . . Men jag kan icke nog förundra mig derför, wer, att allt hwad du säger, allt hwad du gör, bewisar att du icke är rädd för mig.

Susanna. På intet sätt, man kan ha sitt eget tycke, ha god matlust, tycka om läckerheter, men ändå ha ett hjerta, ja ett godt hjerta, åtminstone ett som har en lättrodd sida. Swilken finner icke stundom njutning i att wara menskelig, em, ädelmodig, ja till och med wälgörande.

Jätten. Du har rätt min lilla hyggliga och beskedliga flicka och jag will gifwa dig ett bewis för sanningen af hwad du säger: jag ger dig friheten. Spring, fråls dig, och akta dig att stanna i skogen, ty om min goda matlust återkommer swarar jag ej för hwad

då kunde hånda, skynda dig! — Tusen tack, Herr Jätte, sade Susanna, i det Periferigerilerimini för henne öppnade porten och derpå sprang hon allt hvad springas kunde genaste vägen hem till sin mamma, utan att se sig om för än hon hade fattat i hammarn på porten.

Jag vill ej här skildra den ömma modrens sorg öfver förlusten af twenne wälartade barn. Jag vill blott göra läsaren uppmärksam derpå, huru litet klagan, hotelser, eller wäldsamhet uträtta mot den starkare eller måktige. Smickret deremot besegrar och sjelfwa barbaren kan röras till menlighet som lilla Susanna wisat. Hennes raska och drifliga sysson Carl och Isaura bewittna åter genom sitt misöde, att ehuru förträffliga egenskaper, mod och tap- perhet också kunna wara, måste de lik- wäl med urskilning användas, och icke begagnas mot en allt för öfwerlägsen motståndare.
